

Όταν μαζί βράζουμε στο ίδιο καζάνι...

Τα νέα μέτρα που αισθανόμαστε στο πετσί μας από τον περασμένο Μάρτιο, υποτίθεται ότι επιβάλλονται από τις επιταγές του μνημονίου με σκοπό την μείωση του δημόσιου χρέους. Στην πραγματικότητα όμως είναι μια επίθεση των ντόπιων αφεντικών ενάντια στις κατακτήσεις δεκαετιών εργατικών αγώνων. Μια επίθεση που είχε αναβληθεί για καιρό, επειδή δεν την άφηναν να εκδηλωθεί οι αντιστάσεις μας. Και τώρα με πρόσχημα την κρίση, το κεφάλαιο βρήκε την ευκαιρία να ξεχρεώσει τους απλήρωτους λογαριασμούς.

Στόχος των νέων μέτρων δεν είναι να μειώσουν το δημόσιο χρέος. Στόχος τους είναι να δημιουργήσουν μια ευέλικτη, φτηνή, υποταγμένη εργατική δύναμη. Για να μειώσουν το κόστος παραγωγής για τα αφεντικά. Για να ελαττώσουν τις δαπάνες του κράτους και να πυροδοτήσουν ένα νέο κύκλο ανάπτυξης (πράσινης, όπως τα άλογα). Η συνταγή της εφαρμογής είναι γνωστή: διαίρει και βασίλευε, αφενός με τη δικαιολογία του μνημονίου (φταίνε οι ξένοι, η τρόικα, το δντ) και αφετέρου με τη διάσπαση και το διαχωρισμό μας (όλοι μαζί τα φάγαμε, τώρα φάτε τις σάρκες σας μεταξύ σας).

Σε απάντηση στα νέα αυτά μέτρα και στην πουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, διάφοροι κλάδοι εργαζόμενων, συνέρχονται από το σοκ της επίθεσης που έχουμε δεχτεί όλοι και αρχίζουν σιγά-σιγά να κινητοποιούνται. Κάποιοι από αυτούς, όπως οι επισφαλείς εργαζόμενοι στα μίντια ή οι εργαζόμενοι της ΕΘΕΛ, δοκιμάζουν καταλήψεις ή άγριες απεργίες, οι οποίες προσπαθούν να βάλουν στην άκρη τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες. Παίρνουν στα χέρια τους την κατάσταση, χωρίς να περιμένουν τίποτα από πολιτικούς, συνδικαλιστές, ή άλλους σωτήρες. Φτάνει όμως αυτό;

Οι παραδοσιακές μορφές αγώνα βοηθούν μεν τα αιτήματα των επιμέρους κλάδων, αλλά δυσκολεύουν την καθημερινότητα των υπολοίπων. Δίνουν την ευκαιρία στις ύαινες των μμε να ασελήσουν πάνω στους αγώνες μας, κοπτόμενες τάχατε για την "ταλαιπωρία" του κοινωνικού συνόλου. Λες και αυτό το κοινωνικό σύνολο δεν είμαστε εμείς οι ίδιοι, εμείς που χάνουμε μισθούς, επιδόματα και συλλογικές συμβάσεις, εμείς που ως άνεργοι ξημεροβραδιαζόμαστε στα ταμεία ανεργίας ή μπροστά στις εφημερίδες, αναζητώντας μάταια ελπίδα. Εμείς, φοιτητές, συνταξιούχοι, νοικοκυρές, μαθητές...

Πόσο λάθος κάνουν... Πιο πολύ από ποτέ, σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς είμαστε δίπλα στους συνάδελφους του κάθε κλάδου που απεργεί, σε κάθε εργαζόμενο που σηκώνει κεφάλι. Επειδή είμαστε κάποιοι από αυτούς, κάποιοι που μας πονάνε τα ίδια πράγματα, που μας τρώει το ίδιο σαράκι της καθημερινής φτώχειας που μας υπόσχεται αυτό το σύστημα. Φτώχειας, όχι μόνο υλικής μα και πολιτισμικής.

Μόνο που δεν φτάνουν οι ευχές και οι διατυπώσεις για να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας. Πρέπει να κάνουμε ένα βήμα παρακάτω. Πρέπει να έρθουμε σε επαφή, ειδικά εμείς οι εργαζόμενοι των υπηρεσιών δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, με τους εργαζόμενους-χρήστες των υπηρεσιών που προσφέρουμε. Πρέπει να οικοδομήσουμε δεσμούς αλληλεγγύης μέσα στην φωτιά του αγώνα, όπως οικοδομούμε τέτοιους δεσμούς μέσα στην παγωνιά της καθημερινότητας.

Πρέπει οι απεργίες μας να ξαναποκτήσουν την πραγματική αγριότητα που τους αναλογεί, κόντρα στις επιταγές του κράτους και του κεφαλαίου. Πρέπει να επινοήσουμε ξανά τις μεθόδους και τις αρχές της ταξικής αλληλεγγύης.

...αφού εκείνοι μας θέλουν χώρια, εμείς πρέπει να επανεφεύρουμε το μαζί...

...τότε μαζί θα το τουμπάρουμε!

Σαν εργαζόμενοι και εργαζόμενες στα νοσοκομεία και στα ιατρεία του ικα να μην κλείνουμε τις εφημερίες για τους ασθενείς τις μέρες της απεργίας. Αντίθετα, να κλείνουμε τα ταμεία των νοσοκομείων και τις διοικητικές υπηρεσίες και να παρέχουμε δωρεάν περίθαλψη σε όλους ανεξαιρέτως ασφαλισμένους και ανασφάλιστους, έλληνες και μετανάστες, εργαζόμενους και εργαζόμενες.

Σαν εργαζόμενοι στα μέσα μαζικής μεταφοράς να μην σταματάμε τα αστικά λεωφορεία, τον ηλεκτρικό, το τραμ ή το μετρό τις μέρες της απεργίας, δυσκολεύοντας την ζωή των συναδέλφων μας εργαζομένων που πρέπει να πληρώσουν για να πάνε στην δουλειά τους. Να σταματάμε την λειτουργία των ακυρωτικών μηχανημάτων για τα εισιτήρια, να μην ελέγχουμε εισιτήρια, να παρέχουμε την μέρα της απεργίας μας δωρεάν μεταφορές σε όλους τους εργάτες και τις εργάτριες, στους άνεργους, στους φοιτητές.

Σαν εργαζόμενοι στην δεη και στον οτε να διακόπτουμε τον ηλεκτρικό και το τηλέφωνο μόνο στις επιχειρήσεις κι όχι στα σπίτια των εργατικών οικογενειών. Επίσης να μην περνάμε τις αυξήσεις στα τιμολόγια των εργατικών οικογενειών.

Σαν δάσκαλοι και καθηγητές να απεργούμε οργανώνοντας μαθήματα για τους πιο αδύναμους μαθητές και μαθήτριες, αλλά και αντιμαθήματα σε όλους τους μαθητές μας. Αντιμαθήματα που θα μας βοηθήσουν να ανακαλύψουμε μαζί το σχολείο της αλληλεγγύης και της συνεργασίας, όχι του ανταγωνισμού και της ατομικότητας. Να μάθουμε στους μαθητές και τις μαθήτριες μας, την αξία του να είσαι απεργός και να αγωνίζεσαι και την ιστορία των κοινωνικών αγώνων, όχι την μιζέρια της καριέρας.

Συνάδελφοι, εμείς παράγουμε όλο τον πλούτο αυτού του κόσμου, εμείς θα επινοήσουμε ξανά όλο τον πλούτο των αρνήσεων και των αντιστάσεων ενάντια σ' αυτό τον κόσμο.

Συνάδελφοι, αυτή η κρίση ήρθε για να μείνει, δεν θα είναι μια πρόσκαιρη υπόθεση. Η επίθεση του κεφαλαίου εναντίον μας, με πρόσχημα την αύξηση του δημόσιου χρέους και τα δημόσια ελλείμματα, θα σταματήσει μόνο την μέρα που θα βγάλουμε την θηλιά που μας έχουν περάσει στο λαιμό και θα την περάσουμε στο λαιμό του κάθε αφεντικού, του κάθε προϊσταμένου που μας δίνει εντολές αντί να συνεργάζεται έμπρακτα μαζί μας, του κάθε πολιτικού, του κάθε γραφειοκράτη συνδικαλιστή, ανεξάρτητα από την κομματική του τοποθέτηση.

Ή οι αγώνες μας θα αποκτήσουν ουσιαστικές μορφές και περιεχόμενα για να αρχίσουν να νικούν, ή θα συνεχίσουμε στα ίδια και μετρώντας ήττες.

στο δρόμο ενάντια στην απόγνωση, ξαναβρίσκουμε την αλληλεγγύη και την άγρια απεργία